

קיצור העדכון – ה' כסלו תשע"ב (01.12.11)

חברים יקרים – ה' עמכם!

י ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. יא ויפגע במקום וילן שם פי-
 בא השמש וינקה מאבני המקום וישם קראשתי
 וישכב במקום ההוא. יב ויחלם והנה סלם מצב
 ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי א-
 להים עלים ויירדים בו. יג והנה ה' נצב עליו
 ויאמר אני ה' א-להי אברהם אביך וא-להי יצחק
 הארץ אשר אתה שכב עליה לך אשתך
 ולזרעך. יד והנה ירעה כעפר הארץ ויכרעת
 ימה וקדמה וצפנה ונגבה ונגרבו כד כל-משפחת האדמה ויכרעה.
 (פרשת 'ויצא' בראשית כ"ח)

יעקב בורח מביתו, בורח מאחיו אל ארץ נכר. למה זה מגיע לו?
 ברכת הבכור הגיעה לו, מדוע צריך היה לגנוב אותה ועכשיו לברוח
 בחוסר כל? גם כשיחזור לארץ, יהיה זה מתוך "גניבת" בנות לבן
 וצאנו – ומתוך בריחה.

אבל עכשיו הוא יוצא מבאר שבע לדרך. הוא הולך בדרך האבות –
 צפונה על גב ההר, חולף מן הסתם על פני חברון ומגיע לירושלים.
 לא סתם לירושלים – להר הבית הוא מגיע. כפי שמסביר רש"י:
 'המקום' זה הר המוריה. כמו שכתוב:

ד פיום השלישי וישא אברהם את-עיניו וירא את-המקום מרחק.
 (בראשית כ"ב)

למה זה מגיע לו? – שאלנו. למה האמת צריכה להופיע בדרך נפתלת
 כל כך. למה הבשורה הא-לוהית צריכה להיבנות בדרך הזו. הוא
 הרי צודק – אז למה לא בשירים ובמחולות בנבל וכינור כפי
 שמתלונן לבן הרשע: כו למה נחבאת לברח ותגנב אתי ולא-הגדת לי
 ואשלקך בשמחה ובשירים בתך ובכנור. צביעות נוצרית במיטבה –
 כל המרמה והרשע בכסות של טוהר ותמימות.

הסיבוכיות הזו של החיים שכל עניינם חיבור הגוף והנשמה החומר
 והרוח, סוד החיים הזה משגע את האנושות מאז ומעולם. הנצרות
 והאסלם פתרו את השאלה באמצעות צביעות. התחסדות מחד
 והתבהמות מאידך. אבל התשובה נמצאת רק אצל יעקב. התשובה
 נמצאת במקום!

'ויפגע במקום'. הר הבית – מקום המקדש - הוא המקום החומרי
 בו נוגע א-לוהים וממנו משרה את שכינתו על העולם כולו. נקודת
 המפגש של הרוח והחומר. שם התשובה לסוד החיים.

"מיום שחרב המקדש" – מסבירים חז"ל – ניטל טעם החיים. מטעם
 הפירות ועד טעם ביאה. כבר איננו יכולים ליהנות באמת משום דבר.
 אנחנו או פה או שם לא מצליחים להגיע באמת לאיזון השלם, כבר
 לא ממש חיים, נעים ונדים ושוקעים בתוך סיבוכי המציאות, בין
 החומר לרוח.

אבל יעקב - ישראל, ישיב את טעם החיים, יבנה את המקדש –
 ארמון מלכות הבורא, כאן בעולמו ויקים את האנושות לתחייה.
 הייעוד הזה הוא שמקנה ליעקב את המקום. "הארץ אשר אתה שוכב
 עליה – לך אנתנה".

בתוך תוכה יודעת האנושות ומצפה.
 "ונברכו בך כל משפחות האדמה".

מי שמאמין לא מפחד

בשל לחץ מצרי, הורה ראש הממשלה
 לעכב את הריסת גשר המוגרבים המשמש
 את עולי ההר היהודים. מדובר בגשר עץ
 זמני הבנוי על פיגומים הנמצא מחוץ
 לרחבת הר הבית. גשר ששיקולי בטיחות
 מחייבים את החלפתו בגשר קבוע.

בית מקדש להילוניים
"משה",

דיברתי עם מישוה, חילונית ימנית מתונה על מנהיגות יהודית.
 דיברנו על דברים שונים אז היא שאלה מה עם העניין של בית
 המקדש, האם פייגלין מתכוון להקים את בית המקדש? ענתי שכן,
 ושגם אני לגמרי בעד. היא אמרה שהשתגעתי ושזה פוגע באמינות
 של שאר הטיעונים שלי.

אז פרטתי את העניין ותוך חצי שעה הגענו להסכמה ש:

- שיש חשיבות לכך שצריך להיות דגל ישראל שם למעלה על ההר
 כהכרזת ריבונות.
- שצריכה להיות שם חפירה ארכיאולוגית מקיפה, שתניב ממצאים
 ארכיאולוגיים שיגרמו לעולם ולנו לראות ולהפנים שזה שלנו.
- שצריך להיות בית כנסת (אפשר לקרוא לו בית מקדש) פעיל שם,
 עם גישה חופשית ליהודים.
- שמי שחוגג את חנוכה, אמור לתמוך באותו דבר בדיוק היום.
 המנורה צריכה לדלוק שם מחדש, כאקט לאומי של קביעת דגל
 וריבונות.
- היא תרמה לדיון את האמירה שבעצם כמו שבארצות אחרות יש
 ארמון, אז כך זה יהיה הארמון שלנו, נקודת המוקד הסמלי שלנו, רק
 שזה לא ארמון של מלך אלא של א-להים.
- לגבי הקטע ה"פגאני" של הקרבת כבשים במקדש, שהטריד אותה,
 אמרתי לה מה אכפת לך, יש מצוות של בית כנסת ויש מצוות של
 בית מקדש. את לא חייבת להשתתף בהקרבת הקורבנות, אבל מה
 אכפת לך שהדתיים יעשו את זה.
- ואז לסיום עלה כמובן העניין של "אבל לא להיות פרובוקטיבי, לא
 רוצה מלהמות" - הזכרתי לה את הדיווח מהשבע על בן גוריון
 שאמר כבר ב-1949 שבין יציאה מירושלים ויציאה מהאום, נצא
 מהאום.
- בקיצור, רוב בציבור היהודי יכול, בהסברה נכונה, לרצות שביית
 המקדש יוקם מחדש, מתוך הבנה אינטואיטיבית שזה סממן ריבונות
 לאומי מהותי ומרכזי.

אורי"

שוב משנים את הכללים אחרי תחילת המשחק?

לאחרונה התפרסמה בתקשורת ידיעה
 שנתניהו מתכוון להעביר החלטה במרכז
 המוספי, 30% יותר חברי מרכז לערים
 ובכך הוא מצמצם את משקלן היחסי של
 המועצות האזוריות ושל יישובי יהודה
 ושומרון.
 טלפונים בהולים החלו להגיע למשרדנו.

מה יהיה? נתניהו שוב משחק עם הכללים?

לאט לאט חבר'ה, להירגע... בסופו של דבר מה שקובע זו הרוח
 החדשה במפלגת השלטון, רוח שהפיהו בה אלפי המתפקדים
 האמוניים החדשים. התודעה החדשה שיצרה תנועת מנהיגות
 יהודית, תודעה המייצרת תקווה למדינת ישראל כמדינה יהודית,
 חלחלה עמוק בציבור במדינת ישראל. ניתן בתרגילים כאלה
 ואחרים למנוע מהציבור להביע את עמדתו כפי שעושה השמאל יחד
 עם מערכות התקשורת והמשפט במשך שנים. אולם השינוי שחל
 בתנועת הליכוד ובעם הוא עמוק. בסופו של דבר הניסיונות לכלוא
 את הרוח רק יעצימו אותה כפי שכבר קרה בעבר.

איננו מודאגים מתוצאות השינוי – אם יבוא השינוי האמוני מתחולל
 גם בערים ובכל מקרה הוא יבוא לידי ביטוי ראוי במרכז המפלגה.